

Jónás története 5: Isten gondolatai nem emberi gondolatok 2022. október 2.

„Ez azonban nagyon rosszul esett Jónásnak, és megharagudott. Így imádkozott az ÚRhoz: **Ó, URam! Gondoltam én ezt már akkor, amikor még otthon voltam! Azért akartam először Tarsísba menekülni, mert tudtam, hogy te kegyelmes és irgalmas Isten vagy, türelmed hosszú, szereteted nagy, és visszavonhatod még a veszedelmet.** Most azért, URam, vedd el az életemet, mert jobb nekem meghalnom, mint élnem! Az ÚR azonban ezt kérdezte: **Igazad van-e, hogy haragszol?! Azután kiment Jónás a városból, letelepedett a várostól keletre, készített ott magának egy kunyhót, és odaült az árnyékába, hogy lássa, mi történik majd a várossal. Az ÚRisten pedig úgy rendelte, hogy nőjön ott egy bokor; az felfutott Jónás fölé, és árnyékot tartott a feje fölött, hogy megvédje a rosszuléttól. Jónás nagyon örült a bokornak. Isten azonban úgy rendelte, hogy másnap, amint hajnalodni kezdett, megrághja egy féreg a bokrot, és az elszáradjon. Amikor kisütött a nap, Isten úgy rendelte, hogy tikkasztó keleti szél támadjon. Jónás napszúrást kapott, ájuldozott, a halált kívánta magának, és azt mondta: **Jobb nekem meghalnom, mint élnem!** Akkor Isten ezt kérdezte Jónástól: **Igazad van-e, amikor haragszol e miatt a bokor miatt? Ő így felelt: Igazam van! Haragszom mindhalálig! Az ÚR ezt mondta: **Te szánod ezt a bokrot, amelyért nem fáradtál, és amelyet nem te neveltél, amely egyik éjjel felnőtt, másik éjjelre pedig elpusztult. Én pedig ne szánjam meg Ninivét, a nagy várost, amelyben több mint tizenkétszer tízezer ember van, akik nem tudnak különbséget tenni a jobb és a bal kezük között? És ott az a sok állat is!**” Jónás 4:1-11.****

Kedves Gyerekek!

A mai alkalommal befejezzük Jónás könyvének az olvasását, amely nagyon sok tanulsággal szolgál számunkra. Inkább úgy fogalmaznék, hogy most abbahagyjuk a könyv tanulmányozását, mivel kimeríteni nem tudjuk. Jónásban sok szempontból magunkra ismerhetünk, és ezért is jó ha többször elolvassátok.

Jónás prédikációja egy nagyon rövid mondat volt: „**Még negyven nap és elpusztul Ninive**”. Ez a mondat viszont nagy változást indított el a király és a város életében: megalázkodtak és megbánták a bűneiket. Isten pedig „**látta, amit tettek, és hogy mindenki megtért a maga gonosz útjáról, megbánta Isten, hogy pusztulásba akarta dönteni őket, és nem tette meg.**”

Jónás személyisége került a felszínre a történet végén. Látszik, hogy ismerte az Urat, valamennyire belelátott a gondolataiba: „**tudtam, hogy te kegyelmes és irgalmas Isten vagy, türelmed hosszú, szereteted nagy, és visszavonhatod még a veszedelmet.**” De a folytatásnál az is látszott, hogy az Úr gondolatai nem Jónás gondolatai. Ézsaiás próféta könyvében olvashatjuk: „**Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim - így szól az Úr. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.**” Ézsaiás 55:8

Ninive megérdemelte volna, hogy elpusztuljon? Jónás és a legtöbb ember véleménye szerint igen. Távol voltak Istentől és halmozták a bűneiket. Ha így nézzük, és őszinték vagyunk önmagunkhoz is, akkor elmondhatjuk: mindannyian hasonló ítéletet érdemelnénk. Isten viszont másként gondolkodott, mivel „**az alázatosoknak kegyelmet ad.**”

Isten itt Jónást is meg akarta változtatni, amire egy bokrot és egy férget használt fel. A Nap melegétől kiszáradt próféta a halált kívánta. Jónás haragudott az Úrra és csalódott volt. Szerette volna látni, hogy Ninive elpusztul, de az Úr megkegyelmezett rajtuk.

Az Úr szerette volna azt is, hogy Jónás is megváltozzon, ezért mondta neki ezeket: **Te szánod ezt a bokrot, amelyért nem fáradtál, és amelyet nem te neveltél, amely egyik éjjel felnőtt, másik éjjelre pedig elpusztult. Én pedig ne szánjam meg Ninivét, a nagy várost, amelyben több mint tizenkétszer tízezer ember van, akik nem tudnak különbséget tenni a jobb és a bal kezük között? És ott az a sok állat is!**” Isten könyörülő, irgalmas természetébe pillanthatunk itt bele.

Az Úr gondolatait az emberről nagyon jól leírja az Ezékiel könyvének 33:11. verse: „**Ezt mondd nekik: Életemre mondom – így szól az én URam, az ÚR –, hogy nem kívánom a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen útjáról, és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz utaitokról! Miért halnátok meg, Izrael háza?**”

Nagyon jó dolog, hogy ma is ez lehet az ember útja Istenhez. Isten megtett ezért mindent, hiszen itt is saját magára „esküszik”. Ő a garancia arra, hogy a megtérő bűnösnek megkegyelmez.

Kedves Gyerekek! Ma még értékesebb lehet nektek ez a történet, hiszen hallhattatok már a világ Megváltójáról, Jézus Krisztusról. Ő magára vette a bűneinket a kereszten, és így nem nekünk kell elszenvetnünk a megérdemelt büntetést. Ahogy Ninivének sem kellett elpusztulnia, így nekünk is lehetőségünk van a megtérésre, megváltozásra. Hálásak lehetünk azért, hogy tart még a kegyelmi idő, így bárki, aki az Úrhoz tér, annak megkegyelmez, hiszen Isten **nem kívánja a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen útjáról és éljen.**

Áldjon meg Titeket és minden hallgatót ebben az Úr!

2022. október 2.

Uherkovich Zoltán